

LBRIS

We know  
books

ALEX ANDRONIC

# CONFUZ

Ediția a II-a revăzută și adăugită



EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ  
București, 2023

## Cuprins

David la oftalmolog . . . . .	5
Demisia . . . . .	23
Paul și asistentul . . . . .	36
Un nou job . . . . .	52
Ziua lu' tata . . . . .	66
Tată pentru o săptămână . . . . .	82
Petrecerea de Halloween . . . . .	125
Propunere indecentă . . . . .	147
Vrei? . . . . .	163
Confuz! . . . . .	168
Da... dar mai bine nu! . . . . .	184

— Ce faci, fată? Văd că Ioana se plimbă fără nicio grijă. Cum mai e relația ta cu ea?

— Bună, păpușel. Să fiu sinceră, de când e cu manelistul ăla nu prea am mai vorbit. Nu ne-am certat sau ceva, dar nu are timp de mine. E plecată mereu, se postează în tot felul de locuri obscure cu gagici și pune hashtaguri cu #bestfriends, citate motivaționale și altele.

— Da, am observat și eu că se chinuie să ajungă varianta feminină a lui Poptămaș. Da' îmi pare rău să aud că nu mai vorbiți, erați prietene din grădiniță, dracu'.

— Da, și mie îmi pare rău, dar e strict decizia ei. S-a schimbat foarte mult, o parte din mine și-ar dori să fiți în continuare împreună, când era cu tine era absolut superbă, decentă și avea un caracter minunat. Acum... oamenii se mai schimbă, prietenii se mai și încheie, asta e.

Avea dreptate, oamenii sunt foarte schimbători. Din păcate, nu de fiecare dată schimbarea este una pozitivă, care să-i propulseze în viață și să-i facă să fie mai buni. Uneori se întâmplă exact contrariul. Eu unul nu am priceput niciodată schimbările astea radicale când cineva intră într-o relație. Ușurința cu care se renunță la oamenii dragi din jur în favoarea unui om pe care abia încep să-l cunoască, om care ar putea renunța la ei în secunda doi și vor simți nevoia să aibă din nou oamenii dragi alături. Doar că oamenii nu acceptă mereu genul ăsta de atitudine. Poate te primesc înapoi în viața lor, dar nu te vor mai privi cu aceiași ochi. Ioana lăsase și ea în urmă prietenii de o viață, pentru un om care ar fi putut s-o lase la

fel de ușor. Cât timp am fost noi împreună, deși era destul de modestă în general, și-a dorit mereu să aibă mai mult. Să vrea mai mult, să ceară mai mult. Voia vacanțe cât mai multe, cadouri, ieșiri zilnice, lucruri pe care nu puteam să i le ofer într-un număr atât de mare. Desigur că ieșeam, ne distram, îi făceam cadouri, dar în limita buzunarului. Am mâncat vreo două săptămâni doar pâine prăjită cu unt să-i pot cumpăra telefonul pe care și-l dorea atât de tare, lucru pe care nu l-a știut niciodată. Nu regret, ba chiar mă bucur că am făcut sacrificii pentru ea, că am încercat să-i ofer ce își dorea. Și cred că cel mai important lucru pe care i-l puteam oferi cadou a fost libertatea. Îmi dădusem seama în ultimele luni de relație că nu fac destule, că n-o să fiu niciodată suficient pentru stilul ei de viață. Era clar că relația o încheiaserăm de ceva timp, cumva am mai continuat din inerție, amândoi rămânând blocați din grija de a nu-l răni pe celălalt, deși știam amândoi că amânarea inevitabilului nu era neapărat cel mai bun lucru de făcut. A fost nevoie doar de un schimb de priviri, într-o seară, ca să-nțelegem amândoi că am tras de ajuns, că n-are rost s-o mai lungim. Nu aveam copii, n-aveam obligații, puteam pune foarte ușor punct. Și-am făcut-o. Doar că uneori mi-e dor de ea, chiar mi-e dor. Nu simțisem dorul ăla niciodată până să mă despart de ea. Durea mai tare decât orice. Cu toate că știam că am luat cea mai bună decizie, mă durea. Nu poți să fii indiferent după ce ai trăit ani buni cu un om, n-are cum să nu doară golul pe care-l lasă.

Deveneam deja mult prea nostalgic și tot fără job eram. Trebuia să fac ceva să mă mobilizez, să ies măcar din casă, simțeam că o iau razna. Lars mă tot suna și-mi scria că mă roagă foarte mult să revin la job. De parcă eram atât de prost, încât să mă întorc de unde am plecat. Nu-s genul de om care se răzgândește vreodată. Dacă plec, sunt bun plecat și nu mă mai întoarce nimeni. Atitudinea asta poate fi asemănată cu orgoliul, dar nu e. E un mecanism de apărare. Cred în puterea mea de decizie și n-o iau niciodată pripit. Mă asigur că plecarea, fie ea dintr-o relație amoroasă sau de prietenie, fie doar de la un job, e lucrul pe care mi-l doresc cel mai tare. Și-n contextul ăla chiar era lucrul care mă făcea să mă simt foarte fericit, cu toate că am fost nevoit să strâng cureaua, și chiar dacă n-am copii, Kong avea și el nevoile lui, nevoi care erau mereu mai presus de nevoile mele, ceea ce era și firesc. Preferam să stau eu nemâncat, decât să stea el.

L-am sunat pe Paul să-l întreb cum e pe la ei prin companie, dacă fac angajări, nu mă interesa neapărat postul, mă interesa să câștig niște bani. Eram dispus să fac orice, să spăl și WC-uri dacă era nevoie. Ca de obicei, Paul nu-mi răspundea la telefon, cu toate că puteam să jur că, dacă-l suna Oliver, ar fi răspuns imediat. Între timp am dat telefoane, am trimis CV-uri, scrisori de intenție, eram disperat. Puteam să mă angajez ca jurnalist la câte scrisori de intenție am scris. Într-un final, m-a sunat și Paul înapoi.

– Ce vrei? întreb eu.